

За изучаваніе на българскій языкъ.

Ные си не знаемъ языкътъ, а то не е добро. Еще по-лоше е дѣто го и неучимъ. Учимъ божемъ, нъ какво? — Всичко друго може бы, само българскій языкъ не, и като Българи никакъ. До сега еще не сме взели та и не взимамы никаквы мѣрки за едно възможно улесненіе въ изучаваніето на материнъ си языкъ; когато напротивъ толкозъ много сме направили и правимъ за да го затръпимъ съвсѣмъ, като нѣкой баталяса въ изворъ. Да не казвамы нищо за твърдѣ малкото книжки, които имамы прѣведены ужъ на българскы; земѣте, който щѣте отъ така нарѣченныѣ учебницы за языкътъ, които, повече по промышленность отъ колкото по нужда, имамы, и вы ще видиге и ще се увѣрите, че тѣ не сж освѣнѣ учебницы на единъ языкъ, който едвамъ ли може да се каже българскы: той изгледва повечето на языкъ измысленъ и съвсѣмъ не осмысленъ, — языкъ прѣвежданъ, прѣкрояванъ и всякакъ раскривяванъ, щото на нищо да не прилича, освѣнъ ако го не уприличимъ на жаргонъ. Дори и грамматикутъ за языкътъ ны отъ чужды языцы се прѣвождатъ, еще и по чужды языцы се нагласяватъ.

При первоначалното еще сѣстояние на книжничихъ ны, ные не можемъ, та и не трѣбовало бы, нито да прѣвеждамы, нито да съчинявамы произволно и на халось каквыто и да сж учебницы, а най-вече по языкоученіето. И безъ това ные твърдѣ много сме направили за обезобразяваніе и расыпваніе на народный си языкъ. — Много думы съвсѣмъ чужды, безобразно оклосаны и осакатены и новы еще и своины ужъ, невѣщо, необмыслено и не по духътъ и свойството на языкътъ ны прѣвежданы, скжрпены, сглобяваны и употребляваны, получили сж вече и изъ-день-въ-день получавать право на гражданство въ языкътъ, а измѣствать природныѣ и свойственныѣ нему думы. Ако все така отивамы мые, както сме потрѣгнали, скоро ще пристигнемъ да останемъ безъ языкъ, само съ чонерестыѣ оныя ставицы, чуждинскы членове наричаны, — които прѣчемъ тукъ-тамъ низъ обезобразеныѣ си прѣводы и съчинения, като бѣлѣтъ ужъ на българщина, безъ да сме могли и тѣхъ